

VECKOBLADET

Nr 4 i webbform

060210

Vänsterpartiet

i Lund håller årsmöte nu på söndag, kl. 10 i IOGT-lokalen på Bantorget's södra sida.

Röda Kapellet kan själv

Vänsterblåsorkestern Röda Kapellet har haft årsmöte och sett tillbaka på ett framgångsrikt 2005: god uppslutning och stämning i orkestern, publika framgångar främst genom "Kärlek och vodka", skivinspelning, stärkt ekonomi, några nya medlemmar.

Det mest intressanta beslutet inför 2006 var nog det som gällde appellmötena under våren och inför valet. Tidigare har orkestern nästan alltid spelat på möten som vänsterpartiet arrangerat och haft talare på. Nu beslöts att Röda Kapellet i princip ska hålla mötena i egen regi. Skälen är åtminstone två. För det första säger en lång erfarenhet att orkestern själv med sin rutin är bättre på att ordna möten och har många duktiga och villiga presentatörer inom sina led. För det andra utgör de organiserade vänsterpartisterna en minskande minoritet bland orkestermedlemmarna, samtidigt som det bland dessa finns både miljöpartister och socialdemokrater - och förmodligen även sympatisörer till både feministiskt initiativ och vänsterdemokraterna. Röda Kapellets huvudbudskap i valrörelsen blir att slå vakt om det framgångsrika rödgröna styret i Lund.

Erik Kågström omvaldes som kassör. I övrigt består den nya styrelsen av Bertil Egerö, Owe Svensson och Ulf Teleman.

Gr

Brevlåda

Jörgen L: Du konstaterade i förra nätumret att du blivit refuserad av VB. Det berodde inte den gången på förgrifliga formuleringar utan på något annat. Nämligen: en av den politiska pressens huvuduppgifter är att främja debatt och dialog. I ett inlägg angrep du starkt vänsterpartiets lokala trafikpolitik och dess främsta företrädare Ulf Nymark. I numret därpå svarade Ulf och tog upp din kritik. Du återkom till numret därpå med ett inlägg i samma ämne där du negligerade Ulf inlägg och bara skärpte din kritik. Jag drog slutsatsen att du inte var ute efter dialog utan bara monolog, och därmed blev det hela mindre intressant för VB:s läsare.

Okej, nu har vi publicerat dej igen. Du ska få ett svar, men inte i det här numret.

Redaktören

Kommentar: Äldre lokaltidningar kommunicerade gärna med sina bidragsgivare under rubriken "Brevlåda", och VB är som bekant tillbakablickande.

Reflexioner kring "utom-parlamentariskt arbete"

I VB nr 1/2006 gör Gunnar Sandin några reflexioner kring vänsterpartiets i Lund verksamhetsberättelse. Bland annat tar han upp partiorganisationens "utomparlamentariska arbete" (UPA), eller snarare bristen på sådant.

Retorisk figur

Sandin har förstås rätt i sin uppfattning att UPA i stort sett bara är en retorisk figur, som saknar substans i vänsterpartiets praktik. I varje fall om man som Sandin definierar UPA som "aktiviteter på gator och torg eller i folkrörelser". I detta avseende skiljer sig vänsterpartiet föga från andra partier. Jag tror t.ex. att folkpartiet och t.o.m. moderaterna haft fler eller i varje fall lika många aktiviteter på gator och torg som v-Lund under 2005. Och vänsterpartiets inflytande i Lunds folkrörelser är i stort sett lika med noll (en eller ett fåtal enskilda partimedlemmars förtroendeposter inom LO-förbunden ändrar inte detta omdöme) och det tycker jag är bra. Folkrörelser ska vara folkrörelser och inte redskap för partier.

Intet värde

Men om uttrycket "utomparlamentariskt arbete" utvidgas till att gälla kontakt och dialog med väljare - enskilda eller i grupp - så bedriver faktiskt vänsterpartiet ett ganska omfattande UPA. Partiets representanter i kommunala nämnder och styrelser kommunicerar i en eller annan form varje år med en mängd väljare och anställda i kommunen. Vi kanske då i första hand inte uppträder som partirepresentanter men partibeteckningen framträder ändå tydligt. Det rör sig sålunda, inom många (de flesta?) nämnders verksamhetsområde om hundratals personer varje år. Detta för politiken så utomordentligt viktiga kontaktnät anses av kommunisterna av noll och intet värde och har aldrig begåvats med det för dem starkt positivt värdeladdade uttrycket "UPA".

Inte "riktigt"

En annan aktivitet som av kommunister inte räknas som "riktigt" UPA är insändare, presskonferenser o.d. Onekligen är detta ganska egendomligt eftersom en nyhetsartikels eller insändares budskap når mångdubbelt fler mottagare än en aldrig så lyckad flygbladsaktion på sta'n.

Mot parlamenten

Att dessa båda sistnämnda aktiviteter inte nämns i styrelsens verksamhets-berättelse hänger sannolikt samman med att aktiviteterna oftast är kopplade till det parlamentariska arbetet. För i grund och botten handlar dyrkan av UPA för många kommunister om vad v-distriktsstyrelseledamoten Mats Andersson-Lindau på ett förtjänstfullt tydligt sätt nyligen gav uttryck för: vänsterpartiet borde vända parlamenten ryggen, föra ut kampen på gator och torg och mobilisera folket emot den parlamentariska makten.

Demokratiförakt

Inget annat parti som gör anspråk på att kallas demokratiskt kan tillåta att personer på ledande poster så oförblommerat vädra sitt förakt för demokrati och parlamentarism. På denna punkt skiljer vänsterpartiet sig markant från andra partier.

Ulf Nymark

PS. Sandin skriver att Robert Nilsson i valet 2002 organiserade den officiella valkampanjen. Så långt är det rätt att Nilsson var en av dem som skulle organisera den officiella kampanjen. I själva verket organiserade han i betydligt högre grad den inofficiella krysskampanjen för kommunisternas kandidat. DS

Fångat i flykten

Härförliden omnämndes i dessa spalter malmöbon och v-regionrådet Vilmer Andersens insatser för att få fram riskvilligt kapital. Det bör nog tilläggas, att Vilmer har många strängar på sin (karibiskbyggda?) lyra. Han jagar också riskvilliga kommuninvånare. Dem tror han sig ha funnit i Lunds kommun. Han hälsar ESS-anläggningen varmt välkommen till vår kommun. Utan några som helst reservationer eller funderingar kring miljöproblemen. Denna inställning delar han med övriga partier i regionen. Enbart miljöpartiet har haft vett att komma med kritiska synpunkter, dock enbart i en ynka protokollsanteckning kring beslutet i Regionala utvecklingsnämnden, där Vilmer är vice ordförande.

Varm ESS-anhängare

Andersen nöjer sig dock inte med inviter till ESS. Han subventionerar det också. Med skattebetalarnas pengar, förstås. 600 000:- har han varit med och gett som bidrag till ESS. Dessutom har han förklarat sig villig att spendera ytterligare 600 000:- av skattebetalarnas pengar för att få hit ESS.

Dags för oro

En annan malmöbo, riksdagsledamoten Sten Lundström, har petats från första plats på v-malmöns lista till riksdagen. Draken undrar storligen vad bakgrunden till detta kan vara. För visst är det lite synd om Lundström. Nog hade väl Lundström, som alltid trippat lydigt i skånekommunisternas koppel, varit värd ett angenämare politiskt öde? Nu uttrycker Lundström viss oro för att vänsterpartiet ska bli för smalt. Hallå, Lundström! Du måste haft det störtgosigt i traditionalisternas knä ...

Philipa Maugham

Lundström ska i riksdagen ersättas av Marianne Berg, tänker sig malmökommunisterna. Det ska vara kvinnor på första platsen i år, har valberedningens sammankallande, Anders Neergaard från Lund, deklarerat i "borgerliga" massmedia. Det ska bli intressant att se vilka kvinnor som lanseras i övriga skånska riksdagsvalkretsar. Ingen ska bli förvånad om förstaplatsen i valkretsen Skåne södra kommer att intas av Philipa Maugham, Burlöv, alltmedan västra valkretsens toppnamn blir Petra Ahlbom, Helsingborg.

I gumpen

Marianne Berg är politisk sekreterare i vänsterpartiets regiongrupp. Antar att hon har varit med och författat förslaget till nytt regionpolitiskt program för (v). Draken har ännu inte funnit tid att studera detta program, men hoppas innerligt att favoritpassusen från valet 2002 inte strukits. Jag syftar självklart på det avsnitt som slår fast den korrekta klasståndpunkten beträffande mätning av kroppstemperatur: Tempen ska tas i gumpen och ingen annanstans.

Det är ett lysande exempel på klasskampens mer avancerade former, konstaterar draken belåtet och drar sig åter tillbaka för att fridsamt mumsa på Yggdrasils rötter.

Nidhogg

Veckans Goja är kanske inte en helt klockren illustration till nedanstående artikel. Men en påminnelse om risken att beblanda sig med krigförande nationer är alltid på sin plats.

Krigsgalenskap

USA är fortfarande en sorts demokrati och det betyder att man fortfarande kan gå in offentliga arkiv och ta del av protokoll från förhandlingar och beslut. Det man kan läsa är ofta aningslöst rättframt och avslöjande.

Hemligstämpeln på handlingarna rörande USA:s krigsplaner under 20- och 30-talen togs bort 1974. Tre år senare publicerades en bok av R.A. Preston med titeln "The Defence of the Undefended Border. Planning for war in North America". Det visade sig att USA hade haft tre huvudkrigsplaner mellan de två världskrigen. Plan Orange mot Japan, Plan Röd mot Storbritannien och Plan Grön mot Mexiko. Tyskland hade svart kodfärg men det fanns ingen krigsplan svart. I samtliga fall rörde det sig inte om försvar utan om planerade anfallskrig. Plan Röd var den mest omfattande och detaljerade. Enligt den skulle USA störa handelsförbindelserna inom det brittiska samväldet. Man räknade med att den brittiska flottan skulle erövra Filippinerna, Guam, Hawaii och panamakanalen. USA skulle inte söka strid med britterna utan invadera och erövra Kanada. Invasionen skulle äga rum även om Kanada förklarade sig neutralt. Denna plan godkändes 1930 på regeringsnivå i Washington. År 1935 beviljade kongressen budget för tre kamouflerade flygfält avsedda för överraskande anfall mot Kanada. Så sent som 1939 när kriget brutit ut i Europa hade plan röd med anfall mot Kanada högsta prioritet i det amerikanska krigskollegiet. Av humanitära skäl skulle giftgas användas redan från början i detta krig för att få kanadensarna att kapitulera snabbt och därmed skulle amerikanska liv sparas. Efter detta krig skulle en amerikan inte längre behöva oroa sig för en svårförsvard gräns i norr. Naturligtvis deltog president Roosevelt i många av dessa beslut.

Det krig som planerades mot Mexiko har många likheter med det nu pågående i Irak. Krigsmålet var oljefälten i Tampico och Tuxpan. Kriget skulle förberedas med sanktioner och blockad av transporter till Mexiko. Man skulle sprida propaganda att syftet var välvilligt nämligen att befria det mexikanska folket från en dålig regering. Kriget skulle bli kortvarigt. En ny regering skulle tillsättas som tjänade USA:s syften. Man skulle sätta upp ny mexikansk armé med legosoldater för att slippa amerikanska förluster i händelse av ett långvarigt gerillakrig. Man räknade också med att mexikanska soldater skulle bli både billigare och

effektivare mot banditer (terrorister heter det som bekant i dag). Denna armé skulle ha kontroll över den nya regeringen. Sedan kom andra världskriget och det blev aldrig något krig i Nordamerika den gången.

Det fanns också en Plan Violet för interventioner i Latinamerika för att förebygga aktioner från andra länder inklusive Nationernas förbund. Slutligen Plan Vit som formulerades redan 1920. Dess mål var att slå ned uppror av amerikanska medborgare. Den planen blev aldrig godkänd men det är kanske dags för Donald Rumsfeld att damma av den nu om han inte har gjort det redan.

En som läst Prestons bok är amerikanen Floyd Rudmin, verksam vid psykologiska institutionen vid Tromsø universitet. I sin kommentar påpekar han att USA av geografiska, demografiska och ekonomiska skäl är det land som har minst att frukta av omvärlden. Ändå är amerikanerna det folk som känner sig mest hotat. Han tar upp den närmast sjukliga militarismen i USA som sträcker sig över generationer och är så djupt rotad att militär attack på ett annat land synes vara ett spontant och naturligt reaktionssätt vid konflikter. Kopplat till militarismen är den paranoida inställningen till omvärlden. Som exempel på detta nämner Rudmin motiveringen för de kamouflerade flygfält som kongressen godkände 1935. Den föredragande officeren framhöll faran med att det i Kanada fanns oräkneliga undanskymda sjöar från vilka pontonförsedda flygmaskiner kunde operera ostört. Han bad kongressmännen föreställa sig den fasansfulla synen av en himmel fylld av hydroplan som flyger ned från kanadensiska skogar för att bomba Boston och Baltimore.

Detta absurda antagande lockade inte fram något skratt. Tvärtom fick officeren beröm för att han varit så pedagogisk.

Inte oväntat ser Floyd Rudmin i amerikanernas beteenden en klassisk freudiansk projektion. Det kan börja med ett realpolitiskt projekt som att skaffa ekonomiska tillgångar. "Sedan föreställer vi oss att andra planerar att göra mot oss vad vi planerar att göra mot dem - som en omvänd gyllene regel. Vi känner fruktan och sedan tror vi att vi är realistiska för att våra planer och handlingar står i överensstämmelse med den fruktan som skapats av våra fantasier."

Rudmin menar att den historiska kunskapen om Amerikas krigsplaner ger tillfälle till insikt i militariseringen av det amerikanska sinnet. "Det är en nationell angelägenhet av högsta prioritet att söka förstå vad som hänt med oss och hur vi kan stoppa det."

Erik Kågström

Det besvärliga utlandet

Inte sällan har man hört folk tala om hur trevligt det vore om Skåne var en del av Danmark. Jag har dock en känsla av att det inte är precis vad någon har önskat sig de sista åren. Danmarks nedtur vad gäller invandrare har varit plågsam att bevittna. Man har faktiskt kunnat sitta och vänta på att det skulle hända något: ett mord eller ett gatuslagsmål som kunnat fungera som gnista. Så blev det då dessa teckningar i (den sedan länge obehagliga) Jyllands-Posten som den aningslöse redaktören publicerar utan några egentligt onda avsikter - de där mörkhyade ska väl tåla lite skoj? Och för en del av Danmarks invandrare blir det droppen som får bägaren att rinna över efter alla år av hets och förödmjukelser och så tar en delegation teckningarna med sig och visar upp dem för politiker och präster i hemtrakterna. Och opinionen mot Danmark kommer som ett brev på posten. Allt hänger samman och det är löjeväckande att se Fogh Rasmusen sätta upp ett oskyldigt ansikte när han har en regering som ständigt gör upp med Dansk Folkeparti. Vem minns inte Mogens Glistrups sätt att tala om "mohammedaner"

Pia i fullt sving

Såg ni vad Pia Kjærsgård hade skrivit nu i veckan?

"Det er nu, tiden er inde til at samles. Det er nu, vi skal rykke sammen om Nationen, forsvarer de Værdier, der er vores og passe på Danmark og hinanden...."

Danmark har fået sat pistolen pistolen for panden. Fjender udefra - og endnu værre: Fjender indefra - vil tvinge os til at falde på knæ og afsvære os de rettigheder som generation efter generation før os har kæmpet for og i nogle tilfælde har givet livet for."

Ja och så vidare i samma stil. Och det plågsamma är att det här ger utdelning för Dansk Folkeparti i opinionsmätningarna. Går det att hejda? Ja, om Fogh Rasmusen gör sig oberoende av henne. Det finns bedömare som anser att en dansk samlingsregering där Dansk Folkeparti lämnas utanför är enda chansen att isolera och stoppa partiet

Avhållsamt i Italien

Ett annat land med problem är Italien. Jag satt häromveckan i bastun på Gerdahallen och hörde min gamle italienske vän T. säga att om Berlusconi vinner valet i april så lämnar han sitt italienska medborgarskap. T. har bott i Sverige i 40 år men har kvar sitt medborgarskap i hemlandet. Men om Berlusconi fick fortsätta var det alltså slut, det skulle vara för skamligt att fortsätta med det.

Till det kan man bara foga att Berlusconi har gjort en egen utfästelse, enligt vad jag inhämtat i The Guardian. Han har, på karakteristiskt vulgärt sätt, sagt att han i perioden fram till valet den 9 april utlovar sexuell avhållsamhet. Fru Berlusconi har säkert förtjänat en tids avbrott, kommenterar Guardians korrespondent, men det kan bli på Europas bekostnad. Lika angeläget som det är för oss i Europa att få bort president Bush, lika angeläget borde det vara att få bort Berlusconi. Han är helt enkelt inte lämpad att leda ett stort land i Europa, menar skribenten. Det är lätt att hålla med, Italien har t.ex. en regering där nyfascisternas ledare Fini är utrikesminister. Vi borde alla bry oss, säger korrespondenten, och göra vad vi kan för att herr och fru Berlusconi ska återgå till ett fullständigt äktenskapligt samliv.

"Hur skall vi ställa oss vid en ev. mobilisering?"

Jag tillbringade en stund på torsdagsförmiddagen med att sitta i ett arkiv och titta på protokoll från vänsterföreningen Clarté från 1920- och 30-talen. Det var styrelseprotokoll och det var referat från en studiecirkel i socialism år 1933. Cirkelledare var Per Nyström som redogjorde för kritiken mot Marx' ekonomiska teori och därvid fördjupade sig i en framställning av den Böhm-Bawerkska gränsnytteläran, en ny bekantskap för mig måste jag säga. Protokollet fördes av Lennart Geijer. År 1927 inledde Stellan Arvidsson en diskussion vid ett slutet möte

i frågan "Hur ska vi ställa oss vid en ev. mobilisering?" Anledningen var den för tillfället kritiska situationen i Kina och de nyheter som kommit om att Kina, Japan och Ryssland hade mobiliserat.

Jag gillar det här att vänstern så ofta har tagit saker på allvar, också sådana som legat långt borta, och att man försökt ligga före i tanken. Hur har vi det med det nu för tiden? Jo, kanske inte så illa, t.ex. visar väl miljöengagemanget att det lever kvar.

Lucifer

Nya skånska v-kandidater till riksdagen:

ÄN SEN?

Från att perioden innan ha haft noll fick vänsterpartiet 1998 plötsligt fyra ledamöter i riksdagen: Sten Lundström från Malmö kommun, Sven-Erik Sjöstrand från Skåne län norra, Tasso Stafilides från Skåne län västra och Karin Svensson Smith från Skåne län södra.

Fyra år senare omvaldes samma personer, men inte smärtfritt. Om Karin och hennes krysskampanj har det stått mycket i VB. Tasso omvaldes med mycket liten marginal. Valet var ju en tillbakagång för partiet i landet och Skåne. 1998 kom alla fyra in på fasta mandat. 2002 upprepades detta bara i Malmö medan de tre övriga var utjämningsmandat, av vilka det totalt finns 39 bland riksdagens 349.

Om dagens opinionssiffror står sej är alla fyra skånska mandaten i stark fara. Det reducerar betydelsen av vilka som kandiderar.

Ny krysskampanj?

Som ni nog vet har Karin Svensson Smith gått över till miljöpartiet och kandiderar för dem i Malmö. Mp är orepresenterat i den valkretsen nu och hoppas att Karin med sin goda profil i främst trafikmiljöfrågor ska ge ett mandat. Det krävs dock en betydande allmän framgång för partiet om så ska ske - med dagens opinionssiffror blir det inget.

Om Tasso hade stannat i Helsingborg hade han nog ändå inte placerats i toppen på v-listan, på grund av sin (tidigare) kritik mot Lars Ohly och sitt prassel med Vägval Vänster. Nu har han emellertid flyttat till Stockholm. Valberedningen där ville inte veta av honom men valkonferensen placerade honom på valsedeln, om än först på trettonde plats. Hans chans ligger i en stark mobilisering bland HBT-intresserade som vill ha en profilerad företrädare i riksdagen och som kryssar för hans namn. Partistyrelsen har emellertid nyss tagit ett starkt uttalande mot personval. Tasso skulle inte precis stärka sin popularitet genom att visa sej positiv till en sådan krysskampanj.

De skånska riksdagslistorna fastställs på en valkonferens den 5 mars. Ryktet säger att Peter Ahlbom ska efterträda Tasso i toppen på den västra listan. Kommunalrådet Ahlbom har omhuldats i distriktet sen han lämnade Vägval Vänster, men ett mandat förutsätter att partiet minst upprepar valresultatet från 2002, 8,4 procent i riket och 5,5 procent i Helsingborg med omnejd.

Kalasnikov-Sara

Sten Lundström har liksom Peter Ahlbom försökt hålla sej väl med partidistriktets politiska ledning och markerat mot "förnyarna". Det hade han inte så mycket för, visade det sej. Medlemsmötet i Malmö föredrog en annan person, och det finns all anledning tro att valkonferensen befäster denna viljetrytning.

Sten har suttit i riksdagens bostadsutskott. Bostadspolitik är ett trassligt ämne och ett byte kommer säkert att försvaga partiets möjlighet till påverkan för en tid. Men majoriteten ville ha Marianne Berg. Det var några i Lund som höjde på ögonbrynen när denna tämligen okända

regionfunktionär var huvudtalare på första maj i våras, i en talarstol där det brukar stå riks- eller EU-parlamentariker, men efteråt inser man att det kan ha varit ett inslag i en lanseringskampanj. Marianne är kollega med Mikael Persson, som har brukat få sin vilja fram i distriktet de senaste åren.

Det framgår av Sten Lundströms kommentarer i tidningarna att han gärna hade suttit kvar i riksdagen. Att han vägrade att stå på andra plats är högst naturligt. Där placerades i stället Kalasjnikov-Sara Mohammadi, så kallad sen hon presenterat sej med ett sådant tillhygge i högsta hugg på sin hemsida. Vi får hoppas att hon lämnar puffran hemma om hon mot all förmodan skulle bli parlamentariker.

En sambo?

Kritiken var hård mot att v-skåningarna förra gången satte män i toppen på nio av tio riksdags- och regionlistor. Kritikerna (bland andra Gudrun Schyman och Pernilla Zethraeus) stötte huvudet i betongmuren den gången, men det skulle inte gå att upprepa manövern nu. Därför lär det bli fler än Marianne Berg som toppar listor.

Det innebär att Sven-Erik Sjöstrand sitter lite illa till. En sympatisk person med kunskap och engagemang på viktiga politikområden och med ett långt förflutet som industriarbetare och fackligt aktiv, vilket inte är så vanligt i det moderna vänsterpartiet. Men han har inte bara emot sej att han är man. Och den kvinna som påstås vara hans främsta utmanare är Ruzica Stanojevic, sambo till Mikael Persson (se ovan).

Än Lunds egen valkrets då, den södra? Vi vet att Philip Maughan avstår från att kandidera. Kanske för att han fått signal om att han inte skulle placeras i topp den här gången, men kanske också av familjeskäl. Det ryktas om Maria Santander från Lund. Vi torde veta mer efter söndagens lokala årsmöte för då ska väl kandidater stödnomineras, i vanlig ordning.

Det kan således bli fyra nya toppnamn. Än sen? Grundtipset är ju att ingen kommer in.
Gunnar Sandin